

Meditacions; divendres després de l'Epifania

Reflexió per meditar el divendres després de l'Epifania. Els temes proposats són: els nostres desitjos de curació personal; Jesús, Metge diví, ens sana; el diàleg amb Ell transforma la nostra vida.

LA LITÚRGIA ara que comença l'any ens ajuda a considerar les principals manifestacions del Senyor. Després d'haver meditat sobre els inicis de la vida pública de Jesús a la sinagoga de Natzaret, avui llegim el relat d'un miracle carregat de significació

teològica. «Un dia, Jesús es trobava en un poblet on hi havia un home ple de lepra» (*Lc 5, 12*). Patir aquesta malaltia en aquell temps era una veritable calamitat: les persones que la patien estaven obligades a apartar-se de la ciutat i a portar campanes que anunciaven la seva proximitat; d'aquesta manera, els sans, en sentir-les, es podien allunyar del perill de contagi.

Tanmateix, en aquest cas, un leprós es presenta amb audàcia davant el Senyor i li dirigeix una petició plena de fe: «Aquest home, en veure Jesús, es prosternà amb el front fins a terra i el pregà dient-li: “Senyor, si voleu, em podeu purificar”» (*Lc 5, 12*). Amb els seus gestos corporals i amb la convicció del seu prec confessa la divinitat i omnipotència de Jesús. Els Pares de l'Església veuen la lepra com una representació del pecat i, així, l'actitud del leprós es converteix per a nosaltres en un model

d'actuació. En el nostre examen personal ens adonem que permanentment estem necessitats de la curació del Metge diví. «La súplica del leprós mostra que, quan ens presentem davant Jesús, no és necessari fer llargues dissertacions. Són suficients poques paraules, sempre que vagin acompanyades de la plena confiança en la seva omnipotència i en la seva bondat. Confiar en la voluntat de Déu significa, en efecte, situar-nos davant la seva infinita misericòrdia»^[1].

«Senyor, si voleu, em podeu purificar». Podem repetir aquesta jaculatòria amb la fe del leprós, conscients que el Senyor ens ha redimit i està disposat a donar-nos la seva força per ajudar-nos a ser bons fills seus.

LA LITÚRGIA dels últims dies de Nadal enllaça els relats dels primers dies de Jesús amb el misteri pasqual, que és el desenllaç cap al qual es dirigeix l'Encarnació. Per aquest motiu, considerem ara el poder amb què Jesús curava les malalties, manifestació anticipada de la redempció dels nostres pecats. «Jesús el tocà amb la mà, tot dient: “Sí que ho vull: queda pur”. I a l'instant li desaparegué la lepra» (*Lc 5, 13*). Jesucrist no només no rebutja el diàleg amb el leprós, sinó que el toca. No tem contagiar-se, no rebutja el contacte amb les nostres misèries. El malalt experimenta la misericòrdia i l'eficàcia divina del Mestre quan escolta aquelles paraules que ressonen sempre darrere del sagrament de la Penitència: «Ho vull: queda pur».

«És Metge i guareix el nostre egoisme, si deixem que la seva gràcia penetri fins al fons de l'ànima. Jesús

ens ha advertit que la pitjor malaltia és la hipocresia, l'orgull que porta a dissimular els propis pecats. Amb el Metge és imprescindible una sinceritat absoluta, explicar enterament la veritat i dir: Senyor, si voleu —i Vós ho voleu sempre—, podeu guarir-me. Vós coneixeu bé la meva feblesa; sento aquests símptomes, pateixo aquestes altres debilitats. I li ensenyem simplement les nafres; i el pus, si n'hi ha. Senyor, Vós que heu guarit tantes ànimes, feu que en tenir-vos en el meu pit o que en contemplar-vos en el Sagrari, us reconegui com a Metge diví»^[2].

Continua l'evangelí de sant Lluc: «Jesús li manà que no ho digués a ningú, sinó que anés a fer-se examinar pel sacerdot, que presentés una ofrena per la seva purificació, tal com Moisès havia ordenat, i que certifiqués així que ja era pur» (Lc 5, 14). Al llarg dels tres anys que els deixebles van conviure amb Jesús

van poder observar —seguint unes paraules de sant Josepmaria— que «L'abisme de malícia, que el pecat porta en si mateix, ha estat salvat per una Caritat infinita. Déu no abandona els homes (...). Aquest foc, aquest desig de complir el decret salvador de Déu Pare, omple tota la vida de Crist, des del seu mateix naixement a Betlem»^[3]. També nosaltres podem ser testimonis de com el Senyor ens ha curat amb la seva caritat infinita.

DESPRÉS d'aquest miracle tan palmari, el prestigi de Jesús es va difondre per tota la regió: «L'anomenada de Jesús s'estenia cada dia més, i venia molta gent per escoltar-lo i per fer-se curar els seus mals» (*Lc 5, 15*). Tanmateix, Jesús no es va entregar a la popularitat ni a adreçar cap a Ell el fruit d'aquelles

accions miraculoses. «Però ell es retirava en llocs solitaris i pregava» (*Lc 5, 16*). Retirar-se i pregar. Després d'una jornada apostòlica, enmig del fragor del cansament per la feina, Jesús ens ensenya que la pregària és l'ànima del nostre obrar. «Hem de ser ànimes contemplatives, i per això no podem deixar la meditació —deia sant Josepmaria— (...). Ara sembla que tenim més obligació de ser veritablement ànimes de pregària, oferint al Senyor amb generositat tot el que ens ocupa i no abandonant mai la nostra conversa amb Ell, passi el que passi. Si us comporteu d'aquesta manera, viureu pendents de Déu durant tot el dia»^[4].

Consolats per la misericòrdia amb què Jesús cura el leprós, podem acostar-nos als sagraments i als nostres moments d'oració mental amb molta confiança. «Gràcies a aquestes estones de meditació, a les

oracions vocals, a les jaculatòries, sabrem convertir la nostra jornada, amb naturalitat i sense espectacle, en una contínua lloança a Déu. Ens mantindrem en la seva presència, com ho fan els enamorats en dirigir el pensament a la persona que estimen, i totes les nostres accions —fins i tot les més petites— s’ompliran d’eficàcia espiritual»^[5].

Podem aprofitar aquest moment de diàleg amb el Senyor per demanar-li que ens doni una pregària que transformi la nostra vida, de la mateixa manera que Jesús va transformar la del leprós del relat evangèlic. La Verge santíssima ens obrirà la porta del diàleg contemplatiu amb la Trinitat mentre demanem: «Senyor, si voleu, em podeu purificar».

[1] Francesc, Audiència, 22-VI-2016.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 93.

[3] Ibid, n. 95.

[4] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, IX-1973.

[5] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 119.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-divendres-despres-de-
lepifania/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-divendres-despres-de-lepifania/) (01/02/2026)